

Arrest

nr. 278 175 van 30 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn en België te zijn binnengekomen op 20 oktober 2015, dient op 21 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 26 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 27 oktober 2016, op 25 januari 2018 en op 15 oktober 2019.

1.3. Op 15 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 16 mei 2022 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 1 januari 1978 geboren in Damascus, Syrië. U bent een soennitische moslim van Arabische origine en geregistreerd bij UNRWA. U groeide op in Damascus. Uw vader was actief als officier bij Fatah. U werd van kindsbeen af naar trainingskampen in Syrië en Libanon gestuurd om opgeleid te worden tot ‘fedayeen’. Op veertienjarige leeftijd werd u ingeschakeld om trainingskampen die behoorden tot Ahmed Jibril, de oprichter van het “Popular Front for the Liberation of Palestine-General Command” (PFLP-GC) te bewaken in Libanon. U deed dit op vrijwillige basis. U werd gepromoveerd tot ‘Arif’ (Sergeant) en kreeg de leiding over een aantal andere bewakers. Na uw promotie tot luitenant (‘mulazem’) werd u in de administratieve werking ingeschakeld. U ging op en neer tussen Syrië en Libanon. U diende de aanvragen van de militairen voor militaire kaarten in Syrië in en reisde vervolgens met de kaarten terug naar Libanon. U werd op missie naar Zuid-Libanon gestuurd waar u de bewegingen van de Israëli’s moest monitoren. Op 13 november 1996 raakte u gewond bij een Israëliische aanval in Libanon. U keerde terug naar Syrië voor revalidatie. U zette vervolgens uw werk in verband met de militaire kaarten verder vanuit het Yarmouk-kamp in Damascus. In 2001 promoveerde u tot eerste luitenant (‘mulazem awwil’) en werd in de loonadministratie ingeschakeld en reisde hiervoor een keer per maand naar Libanon. U huwde in 2001 met A.H.M.A., die de Syrische nationaliteit heeft en u hebt twee kinderen. Uw vader overleed in 2004 en uw moeder verblijft nog steeds in Damascus. Uw echtgenote en kinderen verblijven momenteel in Jarmana, Damascus.

U werd tewerkgesteld bij de “Qiyadat al Amm” (het algemeen Palestijns leiderschap van het PFLP-GC) in het Yarmouk kamp. Het conflict in het kamp begon op 15 mei 2011. Het kamp werd aangevallen door het Vrij Syrisch Leger vanuit Hajar al Aswad en andere omliggende wijken. De PFLP-GC probeerde het kamp te verdedigen. De situatie escaleerde en er ontstonden gevechten in het kamp met het Vrij Syrisch Leger. Op een gegeven moment werd het kamp door de straaljagers van het Syrische leger, die aan de kant van de PFLP-GC staan, gebombardeerd om zo het hoofd te kunnen bieden aan de aanvallen van het Vrij Syrisch Leger. Tijdens de gevechten werd uw appartement bekogeld met een molotovcocktail door het Vrij Syrisch leger en vatte vuur. U was toen in de gevechten verwikkeld, maar slaagde er toch in uw familie naar Qudsiyah over te brengen. U keerde vervolgens terug naar het kamp. Het kamp werd ingenomen door het Vrij Syrisch Leger en jullie werden aan een controlepost aan de ingang van het kamp gepositioneerd zodat de leden van het Vrij Syrisch Leger niet naar de rest van Damascus konden uitwijken. Tijdens de oorlog in Syrië werd het personeel van PFLP-GC opgenomen in de Syrische inlichtingendienst. U was aldus sinds 2011 werkzaam als officier bij de Syrische inlichtingendienst. U werkte aan een gezamenlijke controlepost aan de ingang van het Yarmouk kamp. Aan de controlepost stonden 150 tot 200 militairen van verschillende diensten zoals Haras al Yumuri (nationale garde), Fara Falestin (Palestijnse sectie van de gevangenis), Mukhabarat Jawiyah (inlichtingendienst van de luchtmacht) en de PFLP-GC. Iedereen die de controlepost wilde passeren diende zijn identiteitskaart te tonen. Wanneer de naam verscheen op een van de lijsten van de diensten daar aanwezig, werd de persoon in kwestie gearresteerd en afgevoerd. In 2013 raakte u gewond aan uw hand door een sluipschutter. U kreeg vervolgens administratieve taken toebedeeld, oa. het aanmaken van badges en identiteitskaarten voor nieuwe leden in het gebouw in Maysat. U wilde het land verlaten daar u zich niet schuldig wilde maken aan schendingen van de mensenrechten. In maart 2014 was u aan de controlepost in verband met de uitbetaling van de lonen. U moest een jonge man, M.A., die vastgehouden werd aan de controlepost naar de ‘mukhabarat’ (inlichtingendienst) brengen. U kende de jonge man en hielp hem vluchten. Een van uw collega’s vertelde u dat ze u doorhadden. U besefte dat wanneer u door de inlichtingendienst opgeroepen zou worden, dit uw einde zou betekenen. Drie dagen voor uw vertrek kreeg u verlof. U ging samen met uw broer A.C. (OV. X) naar Latakiah waar een smokkelaar u opwachtte. De reis kon toch niet doorgaan dus u contacteerde uw oom die kolonel is bij de militaire inlichtingendienst. Uw oom wist u te vertellen dat uw naam reeds gesignaleerd was bij de overheid. U sprak met uw oom af ergens op een snelweg tussen Hama en Aleppo. U werd via een tussenpersoon die door uw oom geregeld was door de controleposten van de militaire inlichtingendienst geloodst en vervolgens door IS gebied naar Turkije gevoerd. U reisde via Griekenland en de Balkanroute naar België waar u op 21 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw echtgenote werd na uw vertrek drie keer gearresteerd door de Syrische overheid omwille van uw desertie.

Uw halfbroer A.C. (OV. X) kreeg op 21 juni 2016 de vluchtelingenstatus toegekend. Uw halfzus A.C. (OV. X) vroeg op 22 december 2014 internationale bescherming aan en werd op 19 februari 2015 als vluchteling erkend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende kopieën voor: een identiteitskaart voor Palestijnen, een rijbewijs, een UNRWA registratiekaart, drie individuele uittreksels van de burgerlijke stand, twee attesten van gezinssamenstelling, een huwelijksakte, een militair boekje, een bewijs van inhouding van Syrische reisdocumenten, een familieboekje op naam van uw vader, een Syrisch reisdocumenten op naam van uw echtgenote, medische documenten opgemaakt in Syrië en in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 - hetgeen ook van toepassing is op personen die wetens en willens hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voormeld artikel 1F genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par F (a) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon die een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Dit artikel is ook van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen heeft aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

Artikel 1, par F (b) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de verzoeker om internationale bescherming individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid (cfr. art 25,§3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de verzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18).

In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Er is dus sprake van een substantiële bijdrage als er een causaal verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het misdrijf in kwestie.

In casu worden uw handelingen onderzocht in de periode dat u als lid van de PFLP-GC samenwerkte met de Syrische veiligheidsdiensten in het kader van de Syrische burgeroorlog, meer bepaald toen u van maart 2011 tot januari 2013 werkzaam was aan een controlepost bij een ingang van het Yarmouk-kamp. Het CGVS is van oordeel dat uw profiel en werkzaamheden geloofwaardig dienen te worden geacht gezien uw omstandige en coherente verklaringen, die in lijn liggen met de beschikbare landeninformatie dienaangaande.

Uit algemene informatie blijkt dat het Syrische regime, de Syrische inlichtingen- en veiligheidsdiensten en aan de Syrische regering gelieerde milities en paramilitaire groepen op grote schaal en op systematische wijze mensenrechten schenden, zo ook sinds het uitbreken van de burgeroorlog in 2011. Het betreft hier onder andere willekeurige en onwettige arrestaties en detenties, buitengerechterlijke executies, martelingen, seksueel geweld en massale verdwijningen van personen. Vanaf het begin van het gewapende conflict zijn honderdduizenden burgers zonder rechtsgang gearresteerd, gevangengezet of verdwenen. Er is bij deze actoren sprake van een diepgewortelde praktijk van straffeloosheid. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten.

*Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid. Dit artikel bepaalt immers dat onder **misdada tegen de menselijkheid** één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) **marteling**; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdada waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) **andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.***

Uit uw verklaringen blijkt dat u jarenlang werkzaam was bij de PFLP-GC ("Popular Front for the Liberation of Palestine - General Command"). Naast het feit dat deze groepering op verschillende terrorismelijsten staat, betreft het hier een groepering die nauw gelieerd is aan het Syrische regime. Tijdens het conflict dat ontstond in Syrië in 2011 schaarde het PFLP-GC zich aan de zijde van de Syrische overheid. Meer nog, de PFLP-GC werd zoals u verklaart opgenomen in de rangen van de Syrische inlichtingendienst ("mukhabarat") bij het uitbreken van het conflict (CGVS III p.3, p.4). Dit wil dus zeggen dat u sinds 2011 werkzaam was als officier bij de Syrische inlichtingendienst (CGVS III p.4). U werd tewerkgesteld aan een gemeenschappelijke controlepost aan de ingang van het Yarmouk-kamp. De diensten gestationeerd aan die controlepost waren onder andere de inlichtingendienst, de veiligheidsdienst van de luchtmacht, de "Fara Falastin" (Palestijnse afdeling), de Republikeinse Garde ("Haras al Yumuriyah"), de staatveiligheid en de PFLP-GC (CGVS III p.6, II p.11). U verklaarde dat u van maart 2011 tot januari 2013 tewerkgesteld werd aan deze controlepost (CGVS III p.4). U was er "mulazem awwil" (eerste luitenant) en had er de leiding over een aantal soldaten (CGVS III p.5). De controlepost moest verhinderen dat opstandelingen van het kamp naar Damascus zouden uitwijken. Hiertoe werden er door de inlichtingendiensten, u noemde

deze het hart van de overheid, namenlijsten opgesteld (CGVS III p.5). De personen die de controlepost wilden passeren dienden hun identiteitskaart te tonen. Als hun naam op een van de lijsten figureerde, werden ze gearresteerd en meegenomen, na reeds de nodige slagen en stampen gekregen te hebben door al het personeel van de overheidsdiensten (CGVS III p.7, p.8). U had de leiding over een aantal soldaten die werkzaam waren bij de Syrische mukhabarat. Deze soldaten kwamen bij u met een persoon en zijn identiteitskaart en zeiden dat zijn naam op de lijst stond. Als zijn naam op de lijst stond, bevestigde u dat en werd de persoon naar de gezamenlijke operatiekamer overgebracht en aan de betrokken dienst overgeleverd (CGVS III p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat er veel mensen gearresteerd werden. Klaarblijkelijk ging dit niet enkel over terroristen. U stelde immers dat 90% van de mensen die op de lijsten stonden onschuldig waren (CGVS III p.6, p.14). Door uw functie als eerste luitenant daar aanwezig aan de controlepost, heeft u aldus een wezenlijke bijdrage geleverd aan de arrestatie van onschuldige burgers.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was van het lot dat de arrestanten te wachten stond wanneer ze afgevoerd werden door het gevangentransport doch probeerde u een antwoord op de vraag te vermijden tijdens het derde gehoor op het CGVS (CGVS III p.5, p.6, p.8, p.10). U verklaarde dat u niet wist naar waar de gevangenen afgevoerd werden (CGVS III p.8). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u nochtans dat u een zekere Maher Asadi hielp te ontsnappen. U kende de jongeman, u wist dat hij al twee keer gearresteerd werd en u wist bovendien welk lot hem boven het hoofd hing (CGVS II p.16, p.13). Meer nog, u verklaarde dat u de man zelf naar de mukhabarat moest brengen (CGVS II p.16). U ging verder en stelde dat in de gevangenis de man dreigde geëxecuteerd te worden. U wist eveneens te vertellen dat wanneer iemand opgeroepen wordt voor ondervraging door de inlichtingendienst, dit zijn einde betekent. Wie er binnengaat kan als vermist beschouwd worden, zo zegt u nog (CGVS II p.13). Na lang aandringen en wanneer u zich uw eigen lot inbeeldde moest u in de gevangenis terecht komen, verklaarde u dat de arrestanten tijdens ondervragingen gemarteld zouden worden. Slechts 30% van de mensen die opgesloten werd, zou vrij komen, zij het wel na enkele maanden gevangenschap en na eerst gemarteld te worden. Het is immers geen uitstapje naar een restaurant, maar een gevangenis, zo verklaarde u nog (CGVS III p.11). Moet hierbij nog opgemerkt dat het gemeenzaam bekend is in Syrië dat de veiligheidsdiensten ernstige mensenrechtenschendingen begaan. In deze context is het evenmin geloofwaardig te noemen dat u als officier werkzaam binnen één van deze diensten hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Gelet op uw verklaringen over uw werkzaamheden aan de controlepost als eerste luitenant bij de Syrische inlichtingendiensten, en gelet op uw verklaringen dat u de kennis bezat over wat er met de mensen gebeurde die gearresteerd werden - met name onrechtmatige opsluiting voor onbepaalde tijd, martelingen of executie dient te worden geconcludeerd dat u rechtstreeks en met kennis van zake een materiële bijdrage leverde aan deze praktijken die gekwalificeerd dienen te worden als misdaden tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1F (a) van de Vluchtelingenconventie.

Voorts wist u dat tijdens de uithongering van het Yarmouk kamp er vele mensen een hongersnood gestorven zijn. Vanaf december 2012 lieten de Syrische veiligheidsdiensten die de controleposten bemanden minder en minder individuen toe om zelfs maar de kleinste hoeveelheden voedsel het kamp binnen te brengen. Zij die voedsel of medicijnen het kamp probeerden binnen te brengen riskeerden hun leven. Het intentioneel creëren van een hongersnood dient eveneens beschouwd worden als een misdaad tegen de menselijkheid aangezien dit een onmenselijke handeling betreft waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt (art.7, §1, k) van het Statuut van Rome). Uit uw verklaringen blijkt dat u in deze willens en wetens een substantiële bijdrage hebt geleverd aan deze handelingen. U had een leidinggevende functie aan een controlepost. Door zijn aanwezigheid verhinderde deze controlepost dat er medicijnen en voedsel het kamp binnen konden (CGVS II p.12). Er smeekten mensen om eten en drank. Uw bewering als zou u niets hebben kunnen doen (CGVS II p.15), dient ernstig gerelativeerd te worden. U verklaarde immers dat men u geld aanbood om dingen binnen en buiten het kamp te krijgen, waaraan u toevoegt dat u op basis daarvan miljonair had kunnen zijn (CGVS II p.8). Deze uitspraak impliceert dat u wel degelijk invloed had op wat er het kamp kon binnenkomen of buitengaan aan bijvoorbeeld levensnoodzakelijke voedingsmiddelen. Dat u geweigerd zou hebben om smeergeld aan te nemen (CGVS II p.8), ontslaat u geenszins van individuele verantwoordelijkheid. U kon dit ook doen zonder er geld voor te vragen en/of te ontvangen. In dit opzicht hebt u eveneens een wezenlijke bijdrage geleverd aan het creëren van hongersnood in het Yarmouk-kamp, en het leed dat hierdoor toegebracht werd.

Zij voorts, met betrekking tot het lot dat personen te wachten stond die aan de controlepost waar u tewerkgesteld was, gearresteerd werden, opgemerkt dat foltering ook gekwalificeerd kan worden als **een ernstig, niet-politiek misdrijf** in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie.

De daden waar u bij betrokken was vonden plaats buiten uw land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten; aan deze voorwaarde onder art. 1F(b) van de Vluchtelingenconventie is dus voldaan.

Het UNHCR stelt dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003). Dit blijkt tevens uit artikel 12, par 2 (b) van de Kwalificatierichtlijn waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet- politieke misdrijven aangemerkt kunnen worden.

Foltering wordt in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als “elke opzettelijke onmenselijke behandeling die hevige pijn of ernstig en vreselijk lichamelijk of geestelijk lijden veroorzaakt”. Onmenselijke behandeling wordt gedefinieerd als “elke behandeling waardoor een persoon opzettelijk ernstig geestelijk of lichamelijk leed wordt toegebracht, onder meer om van hem inlichtingen te verkrijgen of bekentenissen af te dwingen of om hem te straffen, of om druk op hem of op derden uit te oefenen, of hem of derden te intimideren. (art. 417bis SW). Op het onderwerpen van een persoon aan foltering of een onmenselijke behandeling staan in het Belgisch strafrecht respectievelijk gevangenisstraffen van 10 tot 20 jaar en 10 tot 15 jaar indien zij gepleegd worden door een openbare officier of ambtenaar, drager of agent van de openbare macht die handelt naar aanleiding van de uitoefening van zijn bediening. (art. 417ter en art. 417quater SW). Bijgevolg kan dit misdrijf, dat een ernstige schending van de fysieke en/of psychische integriteit van het slachtoffer vormt, niet anders dan ernstig genoemd worden.

Ten slotte kan er ook geen sprake zijn van een politiek misdrijf, waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Het verbod op foltering is namelijk in het internationaal recht terug te vinden in talrijke verdragen (zie bv. art.3 EVRM en art.5 UVRM) en behoort tot het internationaal gewoonterecht. (UNHCR: Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.87).

Het belangrijkste verdrag in dit kader is het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en door België geratificeerd op 9 juni 1999 (B.S., 28 oktober 1999). Dit verdrag definieert foltering als “iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met de instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Foltering omvat niet pijn of leed slechts voortvloeiend uit, inherent aan of samenhangend met wettige straffen.” (art. 1.1 CAT) Bovendien kunnen volgens dit verdrag geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering. (art.2 CAT) Het UNHCR stelt eveneens dat “[...]daden van foltering zijn verboden onder internationaal recht. Afhankelijk van de context, zullen zij gewoonlijk leiden tot uitsluiting onder art. 1F.” (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27). Het lijkt dan ook geen twijfel dat foltering als ernstig misdrijf gekwalificeerd dient te worden.

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat de foltering waar u onrechtstreeks bij betrokken was tijdens uw werkzaamheden bij de inlichtingendiensten, zoals hierboven uiteengezet, ook gekwalificeerd moet worden als een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par F (b) van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op het gegeven dat het Syrische regime, de Syrische inlichtingen- en veiligheidsdiensten en aan de Syrische regering gelieerde milities en paramilitaire groepen, zich schuldig maken aan ernstige en

systematische mensenrechtenschendingen sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog; het feit dat u van 2011 tot 2013 als eerste luitenant aan een controlepost aan de ingang van het Yarmouk kamp tewerkgesteld was en u op de hoogte was van de misdrijven die door uw dienst werden gepleegd; u een verantwoordelijke functie bezat die bijdroeg aan het in stand houden van de bewuste uithongering van de inwoners van het kamp en leidde tot de arrestatie van mensen; en dat de arrestanten afgevoerd werden naar de mukhabarat (inlichtingendienst) waar ze gefolterd, gedood of voor onbepaalde tijd vastgehouden werden, dient er besloten te worden dat u een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die op systematische wijze door de algemene inlichtingendienst van de Syrische autoriteiten werden gepleegd. Er bestaan dan ook voldoende ernstige redenen die uw individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de in artikel 1, paragraaf F (a) en (b) van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven aantonen

Er dient bijgevolg besloten te worden dat er voldoende ernstige redenen zijn om te concluderen dat u op zijn minst medeplechtig was aan deze gepleegde misdrijven waarbij u handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

U bracht geen afdoende verschoningsgronden aan, hoewel u uitgebreid de kans werd geboden tijdens de opeenvolgende persoonlijke onderhouds om deze aan te brengen en u eveneens geconfronteerd werd met de mogelijkheid tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus (CGVS II, p. 15, III p.18). U stond sinds maart 2011 aan de controlepost van Yarmouk. U verklaarde dat u telkens probeerde te vluchten maar dat u er de kans niet toe kreeg (CGVS II p.8). U wilde immers niet deelnemen aan het bloedbad (CGVS II p.8). Niettegenstaande uw wil te vluchten en dit sinds 2011 bent u toch tot 17 september 2015 in Syrië, in dienst van de Syrische inlichtingendienst, blijven werken (CGVS I p.10). U had geen geld en het ontbrak u aan moed om het land te verlaten, zo zei u nog (CGVS I p.10). U was bang voor uw eigen veiligheid. U verklaarde dat indien men u tegenhield aan een controlepost u onmiddellijk zou geëxecuteerd worden (CGVS III p.16). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u na 2011 een paar keer naar Libanon gereisd bent om familie te bezoeken (CGVS II p.14). U had aldus wel degelijk de mogelijkheid om reeds vroeger uw positie te verlaten. U werd geconfronteerd met deze bedenking, u reageerde hier op dat het moeilijk was om via Libanon naar het buitenland te vluchten. U argumenteerde verder dat u omwille van uw functie niet vertrouwd werd door smokkelaars (CGVS II p.15). Voorts zou u niet in Libanon kunnen blijven, daar de Syrische overheid u er binnen de 24 uur zou kunnen opsporen (CGVS III p.14). Uw verklaringen en verschoningen kunnen evenwel geenszins overtuigen. Er dient immers opgemerkt te worden dat u een oom had bij de Syrische militaire inlichtingendienst, en deze er klaarblijkelijk relatief eenvoudig in is geslaagd om u te helpen om Syrië te ontvluchten. U stelde immers dat u initieel via Latakia wilde vertrekken, maar dat de smokkelaar het liet afweten. Uw oom is dan in de bres gesprongen en heeft direct alles geregeld zodat u en uw broer konden vertrekken (CGVS II p. 13). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat u, mocht u daadwerkelijke dermate veel morele problemen gehad hebben met de functie die u uitoefende, al wel veel eerder het land had kunnen verlaten.

De door u neergelegde documenten ondersteunen uw burgerlijke stand en afkomst. Voorts bevestigen ze dat u mulazem awwil was en ondersteunen in die zin uw verklaringen dat u werkzaam was voor de Syrische inlichtingendienst. De medische documenten en de documenten afgeleverd door Duitsland werpen geen andere zicht op de hierboven uiteengezette argumentatie.

Gezien het geheel aan bovenstaande objectieve vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplechtig bent aan misdrijven tegen de menselijkheid en niet-politieke misdrijven. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (a) en (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u om dezelfde redenen te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat verzoeker niet naar Syrië kan teruggeleid worden omwille van een gegronde vrees voor vervolging aldaar.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 2 §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, F, a) en b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 8, lid 2 van het Statuut van Rome, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat het niet duidelijk is op basis van welke juridische bepaling de bestreden beslissing genomen is en geeft vervolgens een samenvatting weer van de bestreden beslissing. Hij ontkent niet dat hij werkzaam was bij de PFLP-GC sedert jaren en voegt toe dat dit aanzien werd als een vanzelfsprekendheid. Hij zou steeds aandacht gehad hebben voor de erbarmelijke toestand van Palestijnen in de Libanese kampen en was zich ervan bewust dat de verbetering van de situatie voor Palestijnen in Syrië slechts mogelijk was door een zekere samenwerking met het Syrische regime. Dat de bewijslast op de commissaris-generaal rust werd bevestigd in het arrest van de Raad van 20 mei 2022, waarin geoordeeld werd dat voorafgaand aan het nemen van een beslissing tot uitsluiting de persoonlijke omstandigheden onderzocht moeten worden en dat dergelijke uitsluiting niet op automatische wijze mag gebeuren. Hij meent dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de context waarin hij de feiten heeft gepleegd, zijnde een chaotische periode, waarin niemand wist hoe het in Syrië zou aflopen. Hij zou steeds de bescherming van zijn eigen Palestijnse volk voor ogen gehad hebben en meegesleurd zijn geweest in een oorlog die niet de zijne was. In een situatie van oorlog zou hij steeds getracht hebben de minst slechte keuzes te maken. Hij beschrijft de situatie in het kamp Yarmouk dat in 2018 volledig vernield werd door het Syrische vrije leger en legt uit dat het steeds zijn doel was om het kamp te beschermen. Hij verwijt de commissaris-generaal de specifieke problematiek van Yarmouk niet onderzocht te hebben. Hij vervolgt dat hij als Palestijn, gehuwd en vader van twee kinderen, geen enkel vluchtalternatief had. Zonder dat hij ervoor kon kiezen was hij van Palestijns gezag overgegaan naar Syrisch gezag en indien hij zou proberen te vluchten, zou hij als een deserteur worden beschouwd. Hij stelt dat hij inderdaad werd ingeschakeld voor de bewaking van één van de ingangen van het kamp, maar dat het oorlog was en dat de noodtoestand was uitgeroepen. Hij zou zelf nooit het initiatief genomen hebben om iemand te arresteren en zijn rol zou beperkt geweest zijn tot het opvolgen van bevelen. Pas toen hij voelde dat zijn eigen leven in gevaar kwam, besloot hij te vluchten. Hij benadrukt dat de Palestijnen gijzelaars waren binnen het Syrische conflict.

3. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgende stuk

- Le siège de Homs ter illustratie van de beleefde situatie.

4. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Middels de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal oordeelt dat er voldoende ernstige redenen bestaan die verzoekers individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de in artikel 1, F, a) en b) van het Vluchtelingenverdrag genoemde misdrijven aantonen.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is van ook toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.*

Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van de vluchtelingenstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

Artikel 55/4, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.”*

Artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Artikel 7 van het Statuut van Rome omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: *“(…) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.”* Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder *“aanval gericht tegen een burgerbevolking”* wordt verstaan: *“een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met de oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of ter organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval”.*

Artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen.

Volgens UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, *“Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, *Statement on Article 1F of the 1951 Convention*, juli 2009, p. 12).

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1, F genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, 2003, p. 6). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan, volstaat geenszins om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de vreemdeling hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon dient niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 18).

De Raad wijst in dit verband ook op artikel 25, §3 (d) van het Statuut van Rome, luidens welk artikel een persoon strafrechtelijk aansprakelijk en strafbaar is voor een misdaad waarover het Hof rechtsmacht bezit, indien die persoon meewerkt aan het plegen of een poging tot het plegen van een dergelijke misdaad door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking moet opzettelijk zijn en moet hetzij (i) worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te vergemakkelijken, ingeval een dergelijke activiteit of doel een misdaad oplevert waarover het Hof rechtsmacht bezit, hetzij (ii) worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om de misdaad te plegen. Dergelijke deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming dient beschouwd te worden als mede-daderschap (*Kvocka et al.*, Appeals Chamber, 28 februari 2005, § 79) indien aan de volgende elementen is voldaan: i) een meervoud aan personen; ii) het bestaan van een gemeenschappelijk plan, ontwerp of doel dat het plegen van een misdrijf inhoudt; iii) de deelname van betrokkene aan het gemeenschappelijke plan, wat echter niet noodzakelijk het plegen van een misdrijf inhoudt, maar zich kan beperken tot een vorm van hulp aan of bijdrage tot de uitvoering van het gemeenschappelijke plan of ontwerp (*Tadic*, (Appeals Chamber), 15 juli, 1999, § 227; *Blagojevic and Jokic*, (Trial Chamber), 17 januari, 2005, § 702). Deze vorm van individuele verantwoordelijkheid vereist een significante bijdrage aan de bevordering van het gemeenschappelijke plan of doel of aan het functioneren van het systeem, opgetrokken om het gemeenschappelijke plan of doel te implementeren (EASO, *Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*, januari 2016, p. 32)

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten, wordt rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker waarbij waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie. De individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene dient te worden beoordeeld in het licht van zowel objectieve als subjectieve criteria.

4.2. In de bestreden beslissing wordt omstandig uiteengezet waarom verzoeker onder voornoemde voorwaarden valt. De commissaris-generaal zet vooreerst op duidelijke wijze het theoretisch kader uiteen waarbinnen de beslissing werd genomen, waardoor verzoeker geenszins kan worden gevolgd in zijn kritiek als zouden de juridische bepalingen niet worden weergegeven in de bestreden beslissing. Vervolgens duidt de commissaris-generaal de specifieke context waarin de uitsluitbare handelingen gepleegd werden. Zo legt de commissaris-generaal, verwijzend naar algemene landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stukken 1-7) uit dat het Syrische regime, de Syrische inlichtingen- en veiligheidsdiensten en aan de Syrische regering gelieerde milities en paramilitaire groepen zich schuldig maken aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog. Vervolgens wordt de carrière van verzoeker besproken en uiteengezet dat hij van 2011 tot 2013 als eerste luitenant aan een controlepost aan de ingang van het Yarmouk kamp tewerkgesteld was en hij op de hoogte was van de misdrijven die door zijn dienst werden gepleegd. De commissaris-generaal stelt verder dat verzoeker een verantwoordelijke functie had die bijdroeg aan het in stand houden van de bewuste uithongering van de inwoners van het kamp en ook leidde tot de arrestatie van mensen waarna de arrestanten afgevoerd werden naar de mukhabarat (inlichtingendienst) waar ze gefolterd, gedood of voor onbepaalde tijd vastgehouden werden. Om voorgaande redenen besluit de commissaris-generaal dat verzoeker een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die op systematische wijze door de algemene inlichtingendienst van de Syrische autoriteiten werden gepleegd en er voldoende ernstige redenen bestaan die zijn individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de in artikel 1,

paragraaf F (a) en (b) van het Vluchtelingenverdrag genoemde misdrijven aantonen. Tot slot zet de commissaris-generaal zeer uitvoerig uiteen waarom in hoofde van verzoeker de vereiste individuele verantwoordelijkheid voor de daden gepleegd door het Syrische regime aanwezig was en waarom er in zijn hoofde geen afdoende verschoningsgronden voorhanden zijn die hem vrijpleiten van zijn betrokkenheid bij misdrijven die onder artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag vallen of die hem vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift op geen enkele wijze wordt betwist dat het veiligheidsapparaat van het Syrische regime, waaraan hij zijn medewerking verleende, zich sedert decennia schuldig maakt aan grove en systematische mensenrechtenschendingen, noch dat deze daden, gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van de mensenrechtenschendingen, volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd dienen te worden als misdaden tegen de menselijkheid en als het ernstig niet-politiek misdrijf van foltering. De informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stukken 1 t.e.m. 7), waarin de Raad samen met de commissaris-generaal leest dat de Syrische regering zich op grote schaal en op systematische wijze schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen sinds het uitbreken van de burgeroorlog in 2011, dat het meer specifiek gaat om willekeurige en onwettige arrestaties en detenties, buitengerechtelijke executies, martelingen, seksueel geweld en massale verdwijningen van personen. De praktijken die uitgebreid beschreven worden in de algemene rapporten uit het administratief dossier vinden ook hun weerslag in de verklaringen van verzoeker zoals die blijken uit de drie notities van persoonlijk onderhoud. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar *“le siège de Homs”* ter illustratie van een militaire confrontatie tussen het Syrische leger en het Vrije Syrische Leger, weerlegt verzoeker voorgaande vaststellingen op geen enkele manier.

Verzoeker betwist zijn tewerkstelling bij de PFLP-GC niet. Zo stelt hij uitdrukkelijk in zijn verzoekschrift dat hij niet ontkent dat hij sedert jaren werkzaam is geweest bij de PFLP-CG die samenwerkten met het Syrische regime. Dat hij aldus tewerkgesteld was bij de PFLP-GC, hij sedert 2011 werkzaam was als officier bij de Syrische inlichtingendienst, hij tewerkgesteld werd aan een gemeenschappelijke controlepost aan de ingang van het Yarmouk kamp en hij daar tot januari 2013 heeft gewerkt als eerste luitenant en er de leiding had over een aantal soldaten, betwist verzoeker niet. Daarnaast betwist hij evenmin dat het de taak was van de controlepost om te verhinderen dat opstandelingen van het kamp naar Damascus zouden uitwijken (CGVS verhoor 2, p. 11) en dat hij zelf overging tot arrestatie van mensen aan de controlepost (CGVBS verhoor 3, p. 8). Verder blijkt dat hij er tevens kennis van had dat de namenlijsten werden opgesteld door de veiligheidsdiensten (CGVS verhoor 3, p. 5) en dat de personen, wiens naam op een van de lijsten figureerden, gearresteerd en meegenomen werden en ze de nodige slagen en stampen kregen van het personeel van de overheidsdiensten (CGVS verhoor 3, p. 8). Verzoeker was zich er bovendien van bewust dat 90% van de mensen die op de lijsten stonden onschuldig waren (CGVS verhoor 3, p. 14). Bovendien geeft hij duidelijk weer dat ten gevolge van de blokkade van het kamp vele mensen zijn verhongerd (CGVS verhoor 2, p. 12). Gevraagd of hij op de hoogte was van wat er aan de hand was binnen het kamp verklaarde verzoeker zelfs *“natuurlijk weet ik het wel maar ik kon er niets aan doen”* (CGVS verhoor 2, p. 12). Specifieker gevraagd wat hij dan wist, verklaarde verzoeker wat volgt: *“Ik wist dat ze heel weinig eten hadden, dat ze in angst woonden omwille van de gevechten. Ik kon er niets aan doen”* (CGVS verhoor 2, p. 13). Verzoeker was overigens ook heel duidelijk op de hoogte van het lot dat de mensen, die gearresteerd werden, te wachten stond, nu hij, gevraagd wat er met zijn buurman was gebeurd indien hij hem niet had geholpen, het volgende antwoordde: *“Iemand die in de gevangenis belandt, wat moet u ermee doen; Stel je voor dat ik nu in de gevangenis zit. Executeren”* (CGVS verhoor 2, p. 16) en hij vervolgens duidelijk kon verklaren wat er gebeurde met de mensen die gearresteerd werden (CGVS verhoor 3, p. 11). Waar hij de commissaris-generaal verwijt geen rekening gehouden te hebben met de context waarin de feiten werden gepleegd en met het gegeven dat hij steeds probeerde de minst slechte keuzes te maken en de bescherming van de Palestijnen steeds voorop heeft gesteld, is dergelijk betoog niet van die aard de concrete motieven op grond waarvan besloten werd tot uitsluiting van de internationale beschermingsstatus te weerleggen. Uit de UNHCR *“Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”* van 4 september 2003, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing blijkt immers dat medeplichtigheid aan de in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag

beschreven misdrijven ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt dit voor zover gehandeld werd met kennis van de praktijken en de verzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet volgens deze richtlijnen niet fysiek het misdrijf hebben begaan, maar het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan. Dat hij zelf nooit enig initiatief nam om personen te arresteren maar slechts bevelen opvolgde, ontslaat hem geenszins van medeplichtigheid. In dit verband stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud genoegzaam blijkt (zie *supra*) dat verzoeker op de hoogte was van het lot dat de arrestanten te wachten stond wanneer ze afgevoerd werden door het gevangenen-transport en van het lot van de mensen in het kamp. De Raad herhaalt dat verzoeker bovendien verklaarde mensen onder zich te hebben gehad (zie *supra*). Verzoeker, die middels zijn verzoekschrift zijn medeplichtigheid niet betwist, kan bezwaarlijk voorhouden dat de context waarin hij de daden pleegde, zich van zijn individuele verantwoordelijkheid kan vrijstellen.

De motieven van de commissaris-generaal zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier, worden overgenomen door de Raad en luiden als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u jarenlang werkzaam was bij de PFLP-GC (“Popular Front for the Liberation of Palestine - General Command”). Naast het feit dat deze groepering op verschillende terrorismelijsten staat, betreft het hier een groepering die nauw gelieerd is aan het Syrische regime. Tijdens het conflict dat ontstond in Syrië in 2011 schaarde het PFLP-GC zich aan de zijde van de Syrische overheid. Meer nog, de PFLP-GC werd zoals u verklaart opgenomen in de rangen van de Syrische inlichtingendienst (“mukhabarat”) bij het uitbreken van het conflict (CGVS III p.3, p.4). Dit wil dus zeggen dat u sinds 2011 werkzaam was als officier bij de Syrische inlichtingendienst (CGVS III p.4). U werd tewerkgesteld aan een gemeenschappelijke controlepost aan de ingang van het Yarmouk-kamp. De diensten gestationeerd aan die controlepost waren onder andere de inlichtingendienst, de veiligheidsdienst van de luchtmacht, de “Fara Falastin” (Palestijnse afdeling), de Republikeinse Garde (“Haras al Yumuriyah”), de staatveiligheid en de PFLP-GC (CGVS III p.6, II p.11). U verklaarde dat u van maart 2011 tot januari 2013 tewerkgesteld werd aan deze controlepost (CGVS III p.4). U was er “mulazem awwil” (eerste luitenant) en had er de leiding over een aantal soldaten (CGVS III p.5). De controlepost moest verhinderen dat opstandelingen van het kamp naar Damascus zouden uitwijken. Hiertoe werden er door de inlichtingendiensten, u noemde deze het hart van de overheid, namenlijsten opgesteld (CGVS III p.5). De personen die de controlepost wilden passeren dienden hun identiteitskaart te tonen. Als hun naam op een van de lijsten figureerde, werden ze gearresteerd en meegenomen, na reeds de nodige slagen en stampen gekregen te hebben door al het personeel van de overheidsdiensten (CGVS III p.7, p.8). U had de leiding over een aantal soldaten die werkzaam waren bij de Syrische mukhabarat. Deze soldaten kwamen bij u met een persoon en zijn identiteitskaart en zeiden dat zijn naam op de lijst stond. Als zijn naam op de lijst stond, bevestigde u dat en werd de persoon naar de gezamenlijke operatiekamer overgebracht en aan de betrokken dienst overgeleverd (CGVS III p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat er veel mensen gearresteerd werden. Klaarblijkelijk ging dit niet enkel over terroristen. U stelde immers dat 90% van de mensen die op de lijsten stonden onschuldig waren (CGVS III p.6, p.14). Door uw functie als eerste luitenant daar aanwezig aan de controlepost, heeft u aldus een wezenlijke bijdrage geleverd aan de arrestatie van onschuldige burgers.*

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was van het lot dat de arrestanten te wachten stond wanneer ze afgevoerd werden door het gevangenen-transport doch probeerde u een antwoord op de vraag te vermijden tijdens het derde gehoor op het CGVS (CGVS III p.5, p.6, p.8, p.10). U verklaarde dat u niet wist naar waar de gevangenen afgevoerd werden (CGVS III p.8). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u nochtans dat u een zekere Maher Asadi hielp te ontsnappen. U kende de jongeman, u wist dat hij al twee keer gearresteerd werd en u wist bovendien welk lot hem boven het hoofd hing (CGVS II p.16, p.13). Meer nog, u verklaarde dat u de man zelf naar de mukhabarat moest brengen (CGVS II p.16). U ging verder en stelde dat in de gevangenis de man dreigde geëxecuteerd te worden. U wist eveneens te vertellen dat wanneer iemand opgeroepen wordt voor ondervraging door de inlichtingendienst, dit zijn einde betekent. Wie er binnengaat kan als vermist beschouwd worden, zo zegt u nog (CGVS II p.13). Na lang aandringen en wanneer u zich uw eigen lot inbeeldde moest u in de gevangenis terecht komen, verklaarde u dat de arrestanten tijdens ondervragingen gemarteld zouden worden. Slechts 30% van de mensen die opgesloten werd, zou vrij komen, zij het wel na enkele maanden gevangenschap en na eerst gemarteld te worden. Het is immers geen uitstapje naar een restaurant, maar een gevangenis, zo verklaarde u nog (CGVS III p.11). Moet hierbij nog opgemerkt dat het gemeenzaam bekend is in Syrië dat de veiligheidsdiensten ernstige mensenrechtenschendingen begaan. In deze context is het evenmin geloofwaardig te noemen dat u als officier werkzaam binnen één van deze diensten hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Gelet op uw verklaringen over uw werkzaamheden aan de controlepost als eerste luitenant bij de Syrische inlichtingendiensten, en gelet op uw verklaringen dat u de kennis bezat over wat er met de mensen gebeurde die gearresteerd werden - met name onrechtmatige opsluiting voor onbepaalde tijd, martelingen of executie dient te worden geconcludeerd dat u rechtstreeks en met kennis van zake een materiële bijdrage leverde aan deze praktijken die gekwalificeerd dienen te worden als misdaden tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1F (a) van de Vluchtelingenconventie.

Voorts wist u dat tijdens de uithongering van het Yarmouk kamp er vele mensen een hongersnood gestorven zijn. Vanaf december 2012 lieten de Syrische veiligheidsdiensten die de controleposten bemanden minder en minder individuen toe om zelfs maar de kleinste hoeveelheden voedsel het kamp binnen te brengen. Zij die voedsel of medicijnen het kamp probeerden binnen te brengen riskeerden hun leven. Het intentioneel creëren van een hongersnood dient eveneens beschouwd worden als een misdaad tegen de menselijkheid aangezien dit een onmenselijke handeling betreft waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt (art.7, §1, k) van het Statuut van Rome). Uit uw verklaringen blijkt dat u in deze willens en wetens een substantiële bijdrage hebt geleverd aan deze handelingen. U had een leidinggevende functie aan een controlepost. Door zijn aanwezigheid verhinderde deze controlepost dat er medicijnen en voedsel het kamp binnen konden (CGVS II p.12). Er smeekten mensen om eten en drank. Uw bewering als zou u niets hebben kunnen doen (CGVS II p.15), dient ernstig gerelativeerd te worden. U verklaarde immers dat men u geld aanbood om dingen binnen en buiten het kamp te krijgen, waaraan u toevoegt dat u op basis daarvan miljonair had kunnen zijn (CGVS II p.8). Deze uitspraak impliceert dat u wel degelijk invloed had op wat er het kamp kon binnenkomen of buitengaan aan bijvoorbeeld levensnoodzakelijke voedingsmiddelen. Dat u geweigerd zou hebben om smeergeld aan te nemen (CGVS II p.8), ontslaat u geenszins van individuele verantwoordelijkheid. U kon dit ook doen zonder er geld voor te vragen en/of te ontvangen. In dit opzicht hebt u eveneens een wezenlijke bijdrage geleverd aan het creëren van hongersnood in het Yarmouk-kamp, en het leed dat hierdoor toegebracht werd.

*Zij voorts, met betrekking tot het lot dat personen te wachten stond die aan de controlepost waar u tewerkgesteld was, gearresteerd werden, opgemerkt dat foltering ook gekwalificeerd kan worden als **een ernstig, niet-politiek misdrijf** in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie.”*

De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden dat verzoeker geen afdoende verschoningsgrond heeft aangehaald hoewel hij hiertoe uitgebreid de kans werd geboden tijdens de opeenvolgende persoonlijke onderhouden nu hij zelfs geconfronteerd werd met de mogelijkheid tot uitsluiting van de internationale beschermingsstatus (CGVS verhoor 2, p. 15 en verhoor 3, p. 18). Verzoekers verklaring, dat hij gevlucht is uit Syrië omdat hij zich niet schuldig wilde maken aan mensenrechtenschendingen (CGVS verhoor 1, p. 7) kan de Raad geenszins overtuigen gelet op zijn jarenlange tewerkstelling binnen de PFLP-GC en rekening houdend met de mensenrechtenschendingen waaraan verzoeker in zijn functie reeds medeplichtig was. Bovendien spreekt hij zichzelf tegen, waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog stelde dat hij altijd iets kon verzinnen om bevelen niet uit te voeren (CGVS verhoor 1, p. 7), waarmee hij aangeeft dat hij wel degelijk in de mogelijkheid was om zich te onttrekken aan de daden waaraan hij zich schuldig heeft gemaakt, terwijl hij zijn verzoekschrift opwerpt dat hij niet meer deed dan het uitvoeren van zijn bevelen. Waar hij nog verklaarde dat hij zijn beslissing om Syrië te verlaten reeds genomen had in 2011, maar omwille van geldproblemen en een gebrek aan moed dit pas kon in 2015 (CGVS verhoor 1, p. 10), dient opgemerkt dat hij nochtans na 2011 wel in staat bleek om twee keer naar Libanon te reizen om aldaar zijn familie te bezoeken, dat hij een laatste keer nog reisde in 2014 (CGVS verhoor 2, p. 14) en dat hij uiteindelijk vluchtte met behulp van zijn oom die werkte bij de Syrische militaire inlichtingendienst en dit zelfs de dag zelf dat hij zijn oom om hulp had gevraagd (CGVS verhoor 1, p. 10; CGVS verhoor 2, p. 13), zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij niet eerder de kans had kunnen grijpen om zich te onttrekken aan de door hem gestelde daden en zijn land niet eerder had kunnen ontvluchten. Voorts geeft verzoeker ook goed aan te weten dat hij samenwerkte met het Syrische regime (CGVS verhoor 2, p. 14: *“U werkte in principe samen met het Syrische regime? Ja, sowieso als organisatie behoorden we tot de Syrische regering”*). Dat verzoeker bovendien de kans kreeg om mensen te helpen en hij hiervoor zelfs geld werd aangeboden, maar dit niet deed omdat hij dan volgens zijn eigen bewoordingen in de “misère” zou belanden (CGVS verhoor 3, p. 10), ontslaat hem evenmin van zijn individuele verantwoordelijkheid en wijst er eerder op dat hij wel degelijk enige invloed had op wat/wie het kamp kon binnenkomen. Verzoeker werpt middels zijn verzoekschrift geen enkel ander licht op die beoordeling, waar hij zich er louter toe beperkt in algemene termen te wijzen op de context van de Syrische burgeroorlog en het gegeven dat het eigenlijk zijn oorlog niet was. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde dat hij zelf naar de PFLP-GC ging, waar een paar vrienden en verwanten van hem zaten, dat hij zich snel kon aanpassen aan die organisatie en dat hij altijd een gedisciplineerd iemand was en de taken op een

correcte manier uitvoerde (CGVS verhoor 1, p. 12). Daarenboven verklaarde hij dat hij altijd loyaal was aan zijn werk, heel erg zijn best deed en daardoor gepromoveerd werd als "Raqib", vervolgens als "Mulazim" en dan als Mulazim Awal" (CGVS verhoor 2, p. 3). Waar hij in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij slechts bevelen uitvoerde, merkt de Raad op dat verzoeker alleszins niet aannemelijk maakt als zou hij geen individuele verantwoordelijkheid dragen. Bovendien kan het bevel van een meerdere pas een verschoning vormen voor de individuele verantwoordelijkheid indien voldaan is aan cumulatieve voorwaarden, zijnde:

1. de handeling werd gepleegd op bevel van een regering of een meerdere (militair of burger);
2. de aanvrager was wettelijk verplicht de bevelen van de regering of zijn/haar meerdere op te volgen;
3. de aanvrager had geen wetenschap van het feit dat het bevel onwettig was, en
4. het bevel was niet onmiskenbaar onwettig (volgens internationale normen zouden folteren, het plegen van genocide of het begaan van misdrijven tegen de menselijkheid als onmiskenbaar onwettig worden beschouwd). (EASO, "Practical Guide: Exclusion", EASO Practical Guide Series, januari 2017, p. 34) Nu het *in casu* gaat om folterpraktijken, die in sé onwettig zijn zoals *supra* aangetoond, kan verzoeker zich niet verschuilen achter het feit dat hij slechts bevelen van zijn meerdere had opgevolgd en stelt de Raad vast dat er geen omstandigheden aanwezig zijn die verzoeker zouden ontheffen van zijn persoonlijke aansprakelijkheid. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij ook zelf de baas was over anderen, waardoor hij zich alleszins bezwaarlijk kan verschuilen achter het feit dat hij enkel bevelen moest opvolgen (CGVS verhoor 2, p. 14).

4.4. De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) en (b) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

4.5. Inzake subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat, zoals *supra* uiteengezet, verzoeker uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid en foltering. Omwille van diezelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

4.6. De overige door verzoeker bijgebrachte documenten bevestigen slechts zijn burgerlijke stand en afkomst, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. Ook de medische documenten zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift zelfs niet in op de motieven m.b.t. de door hem bijgebrachte documenten in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS tot drie maal toe werd gehoord. Tijdens deze verhoren kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO